

ning mellem Antallet af Forsendelserne ved hvert enkelt Postkontor i Finantsaarene 1868—69 og 1873—74. Fremgangen er saa stor, at Postkontorernes Forretninger derved ere tiltagne meget betydeligt, og en saadan Forøgelse af Forretningerne medfører en tilsvarende Forøgelse af Udgifterne. Ligesom det ikke er muligt med den samme Medhjælp som for 5 Aar siden at udføre de forøgede Forretninger, saaledes er det endnu mindre muligt med den samme Budkraft som for 5 Aar siden at saae ombetalt det meget større Antal Forsendelser, hvortil endnu kommer, at den meget betydelige Udvikling af Landpostvæsenet stiller Krav til en betydelig Forøgelse af Arbeidskraften ved Postkontorerne. — Men der er endnu en anden Omstændighed, som betydelig har forøget Kontorholdsudgifterne, nemlig Stigningen i Prisene paa alle Fornødenheds-gjenstande, og denne Omstændighed har bidraget ikke uvæsentlig til at forøge Udgifterne især til Medhjælpere og Bude, ligesom ogsaa endel til Lokale, Varne, Lys o. s. v. Udgiften til en Fuldmægtig kan nu ikke sættes lavere end til imellem 400 og 600 Rd., hvad enten han lønnes helt med Penge eller en Del af hans Løn ydes ham gennem Kost og Logis, og det vil kun være de alleryngste Fuldmægtige, der ville lade sig nøie med en Løn af 400 Rd. Udgiften til en Assistent maa sættes til mellem 300 og 400 Rd. Udgiften til et fast (uniformeret) Postbud kan, i hvert Fald ved de større Kontorer, neppe sættes lavere end til mellem 300 og 400 Rd.; — og dette er endda ikke rundelige Pønninger, navnlig naar man ser hen til, at det bliver mere og mere nødvendigt at staae fuldkommen paalidelige og dygtige Medhjælpere og Bude, jo omfangsrigere Forretningerne blive, jo mere Antallet af Postanvisninger, Postopkrævninger og andre Værdiforsendelser stiger, og jo større Intraderne som en Følge deraf blive.

Det har da ogsaa vist sig af Postkontorernes sjerdingaarlige Indberetninger, at Kontorholdsudgifterne bestandig have overskredet de til Kontorhold bevilgede Beløb. Vel er der ved Finantsloven for indværende Finantsaar givet Postkontorerne et Tillæg til Kontorholds-godtgjørelsen, særlig for derved at sætte Kontorerne istand til at lønne deres Bude noget bedre end tidligere, et Tillæg, der for de forskjellige Kontorer varierer fra 240 Rd. til 30 Rd. for et Aar, men selv om dette Tillæg regnes med, have Kontorerne i det Hele et betydeligt Underflud.

De virkelige Kontorholdsudgifter have i Finantsaaret 1873—74 andraget . . . 100,734 Rd., medens de nominerede Kontorholds-godtgjørelser tilligemed den ovennævnte Forhøielse til Budløn udgjorde . . . . . 90,630 —,

saa at de paagældende Embedsmænd i det nævnte Finantsaar altsaa have maattet tilskyde af Embedsindtægterne. . . . . 10,104 Rd., og det kan med Sikkerhed siges, at dette Underflud alt nu er større og vil forøges ikke lidet inden 1ste April 1875.

Det lader sig formentligen ikke nægte, at Postembedsmændene have et billigt Krav paa, at dette Misforhold bliver hævet; de stigende Priser gjøre i Virkeligheden deres ikke rundelige Indtægter Aar for Aar mindre, og de vokende Kontorudgifter formindste dem yderligere, medens Arbeidet og Ansættelse bliver større.

Det vil anses naturligt, at Ministeriet under disse Forhold ofte ikke har kunnet paalægge Postembedsmændene at foretage saadanne Forbedringer og Udvidelser, som Publikum har fordret, og hvorpaa den stigende Udvikling har givet dette et ikke ugrundet Krav. So mere Samfærdighedsmidlerne udvikles og jo livligere Samfærdigheden, dels paa Grund heraf dels paa Grund af den stigende Oplysning og Velstand, bliver, desto mere nødvendigt bliver det at lade Omdelingen af Postforsendelserne ske hyppigere end hidtil, da Betydningen af at gjøre Postgangene hyppigere svinder bort, naar der ikke samtidig udføres hyppigere Omdelinger. Byerne udvide sig derhos stadig, og det ligger i Sagens Natur, at Grenserne for Omdelingen i Byerne da ogsaa maa udvides. I Anordningen af 28de Marts 1871 om Benyttelsen af Postene (Udsnit III. § 12. VI.) er Udstrækningen af Omdelingen i Byerne bestemt saaledes, at den er indskrænket til en begrænset Kreds om Posthuset, nemlig — forsaavidt ikke Postbestyrrelsen særlig bevilger en Udvidelse — efter den Regel, at Forsendelserne af Postvæsenet udbringes saa langt, som der findes en sammenhængende Række Huse, og i almindelig bebyggede Gader, men ikke til et enkelt Hus i en endnu ikke bebygget Gade i Udkanten af Byen eller til et isoleret beliggende Sted, og forøvrigt uden Hensyn til, om Husene ligge paa selve Bygrunden eller udenfor denne. So mere altsaa den sammenbyggede Del af Byen udvider sig, desto større bliver Omdelingskredsen, og jo mere Omdelingskredsen nærmer sig til de enkelte Huse eller de isoleret beliggende Steder, med desto større Styrke og — det lader sig ikke nægte — med desto større Berettigelse fordre disse Huses og Steders Beboere at faae deres Postfagere tilbage. I mange af de større Byer vil det nu være nødvendigt at udvide Omdelingskredsen ikke ubetydeligt. — Men saavel en hyppigere Omdeling som en Udvidelse af Omdelingskredsen fordrer selvfølgelig flere Bude, og den hyppigere Omdeling stiller forholdsvis større Fordringer til Kontorpersonalet.

Læger man Hensyn saavel til det Underflud, som Postkontorerne alt nu have paa deres Kontorholds-godtgjørelse, som til de større Fordringer, der